

Филип Инђић

А, КОЛИКА ВАМ ЈЕ КУХИЊА?

Отворена књига

Београд, 2023.

Copyright © за ово издање Отворена књига

Филип Инђић

**А, КОЛИКА ВАМ ЈЕ
КУХИЊА?**

Свака сличност са стварним догађајима и особама је случајна.

Апсолутна нула

Има ли ичег симпатичнијег него видети пијаног деду на улици? Не пијаног деда-клоју, намргођеног и разочараног, са унучетом, које се љуља у цепу, а не на љуљашци, него пијаног деку који лагано табана кући, мало се заносећи и кезећи се у непознато. Некако верујем да их чешће виђам зими него лети. Ваљда током лета свака шуша изађе из свог дома, са свих страна те нападају деколтеи, тетоваже, зној, брзе ћоре за сунце, тако да ни не приметиш пијане деке, а капирам да их је мање, јер пијане деке, али и деке уопште, не воле нешто сунце и пржење на њему. Зима је њихово време. Ако желите да их пронађете, сачекајте зиму, ону сиву и туморну зиму, изаберите неки глуп дан, типа уторак, и шетајте улицама око двојке или око деветке. У суштини, нема неке велике разлике, први су се клакирали јутром, па иду кући на ручак и дремку, док су други изашли после ручка и дремке. Не знам ко је у бољој позицији. Овај дека што је почео рано има после цело поподне да се припит игра са унучићима, или да прича са бабом, или тако, мало цирке гледа ТВ. Овај други је можда и паметно искористио јутро, отишао на пијац, до апотеке, или урадио још нешто корисно што деке раде, лепо се најео, дремнуо, и онда отишао да се клакира. Желим да верујем да ни преподневни дека ни послеподневни

није унапред знао да ће се тај дан клакирати. Желим да верујем да су срели неког старог „јарана” на пијаци, који је имао спремну ракију и позвао га кући, или је пролазио поред биртије, где су седели његови пајташи и позвали га унутра. Желим да верујем да је све то било спонтатно, искрено, и да су се лепо провели, а што и не би, већином се после кезе у градског превозу и тихо штуцају. Желим да верујем да их кући чекају унучад, топла пећ и хладна прасетина. Желим тако да остарим, да имам свој ритам који само добро друштво и добра чашица могу да поремете. Увек им се насмешим кад их видим на улици или аутобусу. Нећу да их смарам и започињем конверзацију, иако понекад пожелим да им приђем и кажем колико ми улепшају дан и улију веру да старост не мора бити лоша, каквом је види 90% њихових намргођених вршњака.

Пошто смо закључили да је пијаних дека лети на улицама знатно мање, дуго сам размишљао шта је за мене пандан „ситној срећи” током овог другог, топлијег, годишњег доба. Као и увек, та мисао ти дође спонтатно. Чекајући семафор да пређем пешачки прелаз, до мене у траку за скретање десно долази неки дрндави „југо”. Дрндао му је ауспух, хоћу рећи, можда „југо” није био сав дрндав. Унутра је седела баш оно савршена девојка, пре свега – коса јој је била савршена. Увијена онако, смеђе фрцокле на глави, што би се рекло, права Венецуелица. Минимално нашминкана, тако се бар мени учинило, чак мислим да није имала ни лак на ноктима. Ако га је и имала, био је провидан. Одмах ми паде на памет да вероватно нешто ради рукама, па ју је мимоишао кретенски тренд предугих ноктију у јарким бојама. По лицу сам резонувао да је негде мојих година. *Сигурно лепо мирише, помислих.* Накит дискретан и

леп. Наруквица на руци и неки ситан ланчић око врата, вероватно право злато, чим је толико ситан. Мајица на кратке рукаве, једнобојна, из које су излазиле прелепе женске преплануле руке. То је све што сам могао да упијем за један семафор. Скапирала је да је гледам. Можда и није, него је само погледала десно ка путу на који треба да се укључи и приметила ме како бленем. Задржала је поглед. Није укењала, као већина, и само бацила поглед и одмах га скренула. Док ме је гледала, упалило се зелено, а она је тако елегантно дохватила онај чудни „Југићев” мењач, убацила у прву и запалила. Некако ми је било и секси како је то урадила, мада је, право да кажем, цела сцена била један велики секс. Предобра риба у лошем ауту, ништа ме не пали више од тога. Та риба не може да буде глупачица, нема трика. Лети, када свака градска рибица извуче свој „кабрио” из гараже и вози се бесомучно по граду са својим другарицама, пуштајући и гласно певајући неки народњак, гушећи сав саобраћај, јер у свом том лудилу увек закасни да стартује када се упали зелено, ова риба, бре, иде на неки посао у свом „југићу” и, иако мора добрано да се помучи са мењачем, стартује када треба.

Желим да верујем да је она сама купила „југића”. Није јој сигурно купио неки спонзор. Који спонзор купује Гишку? Није ни татица. Ако је татица у игри, желим да верујем да га и он вози, и да га је купио преваходно себи. Желим да верујем да је отишла на ауто-плац код Бубањ Потока, баш тако лепа као тог дана на семафору, и да је спуштала цену. Желим да верујем да је имала патике у торби, које је преобула да би пробала квачило. Ако га је пак татица купио, желим да верујем да је ишла са њим. Желим да верујем да је после куповине одвела људе на пиво. Обично пиво, а не

„крафт”. Желим да верујем да је касеташ радио и да је пронашла неке своје старе касете и ставила их у кола. Желим да верујем да се зове Јелена, тако се зове у мојој глави. Желим да верујем да се на попису изјашњава као Српкиња, и желео бих да верујем да су све Српкиње такве.

Амери такве девојку зову „бед бич”. Нико не зна зашто. Да сам феминисткиња, вероватно бих нешто кењао поводом тога, да је то уведено да се унизе такве девојке, мада Амери генерално користе то „бед бич” у афирмативном духу. Најближи пандан тога у српском језику је „пичка космичка”. Јебига, Србин воли да сримује, а воли и пичку. Пичку као реч, има неку звучност у себи. Ипак „бед бич”, тј. пичка космичка, реално може бити и риба из неког предрканог ципа који није платила својим парама и која највећи део свог времена троши мислећи о свом изгледу, по чему се дефинитвно разликује од ових девојака из дрндавих „југића”. Реч за такве рибе, нажалост, немамо, а то су ваљда најређи и најлепши примерци женског рода. Таква риба не можеш постати, као таква риба мораш да се родиш, и ниједан ауто ни шминка те не може у њу претворити. Ја волим да их зовем *апсолутне десетке* и, колико год да су разлике између њих и пички космичких мале, оне и те како постоје.

Апсолутне десетке су врх те женске градације и апсолутно ретке, па се деле само на две категорије. *Апсолутне десетке са ветром уз лице* и *апсолутне десетке са ветром у коси*. Има људи који прихватају ову дистинкцију, али воле да је именују другачије. „Ау ал’ би’ је љубио лепо”, за ове са ветром уз лице и „ау, ал’ би’ је јебао лепо” за ове са ветром у коси. Мени је ипак прва категоризација некако дража.

Апсолутне десетке са ветром у коси су оне експресивне рибе. Брзе на језику, хитре на доскочицама, веште у читању људи и ситуација. Имају свој став и не либе се да га покажу, не либе се да „зарече” и кажу ти да одјобеш, или да смрдиш и прво да окупаш, па тек онда да јој приђеш. Воле мало грубљи секс и сви мушкарци га добро запамте. Имају и нежнију страну, коју ретко показују. Излазе увече у клуб и сутра положе испит. Током студија раде неки напоран младалачки посао, нешто у вези са угоститељством. После запале у неку фирму, у којој далеко догурају. Често атеисте. Роде пар деце и буду одличне мајке, а деца им већином буду кул деца, либерално васпитана. Као мале, волеле су да се играју хватања гуштера.

Са друге стране, Апсолутна десетка са ветром уз лице је дијаметрално супротна десетци са ветром у коси. Мистична, тиха, ненаметљива, поготово са непознатим људима, промишљата и нежна. Ликове одбија са „извини” и „не, хвала” али најчешће пази да се не нађе у тој ситуацији. Свако изговорено „не” за њу је пораз и мисли како је могла да га предупреди. Воли и она мало грубљи секс, али неће ти то рећи. Можеш га практиковати, али га не потенцирај после у разговору. Њену нежну страну ћеш видети из авиона. Интелигентна, прати културна дешавања, неће ти то наметати, само ће те исправити када кењаш о нечему што је њој битно, или што је гледала или читала. Изађе увече на пиће у град, а испит је спремила још пре пар дана. Током студија налази неке „мирније” послове, типа хотелијерство. После запали у неку фирму у којој далеко догура. Често зна да буде у вери. Роди пар деце и буде одлична мајка, а већином јој деца буду предивни мали-

шани. Патријархално васпитана. Као мала, волела је да се игра чишћења куће.

Оно што је такође једна од важнијих разлика између ове две врсте жена је период зрења. За апсолутну десетку са ветром у коси не требате бити геније па закључити да ће бити рибетина још у нижим разредима основне школе. Већина дечачића ће прву симпатију наћи баш у њој. Са друге стране, друга подгрупа мора да се чека. Иако никако аутсајдер у нижим разредима, друга подгрупа тек на крају основне и на почетку средње развије своје латице и момци, као опарени, скрену поглед са осталих девојака директно ка њој. Сећате се оних савета старијих ортака или старије браће, да будемо добри према „габорима” из разреда, јер ћемо једног дана, у скоријој будућности, дркати на њих? Сви смо имали сигурно једног таквог ортака и барем једном добили овај савет, али га је мало ко тада узео за озбиљно.

О томе да Апсолутна десетка мора бити изванредне лепоте излишно је трошити речи, мада је само по лепоти баш такву девојку апсолутно немогуће препознати, у мору заиста привлачних риба које ти се учине као такве, а заправо су шестице, некада чак могу да буду и четворке – лепе глупаче. Ређе тројке.

Има и она ретка подгрупа, трећа група повремених апослутних десетки, толико ретка да у неком основном „уџбенику” не би била ни споменута. Као кад причате о некој држави у Африци, и рецимо, 99.8% те државе чине два ентитета, Гути и Фрути, и онда неко дода да то није тачно, да има још једна трећа група, Гути, и прича о њој, померајући цео фокус првобитне приче. Онда овај одговори да су Гути заправо мало другачији Фрути, али заправо Фрути, и све оде у андраш.